

Η Γαλλία, χώρα των G7 και έτερος πυλώνας της ΕΕ μαζί με τη Γερμανία, διέρχεται φάση πολιτικής κρίσης, με όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά στοιχεία που επισημάναμε στην [ανακοίνωσή μας για τον α' γύρο των εκλογών](#).

Η κρίση αυτή είναι απότοκη της κρίσης του γαλλικού καπιταλισμού, της δυσανεξίας του στο νέο περιβάλλον όξυνσης του ανταγωνισμού, της υποχώρησης του στην Αφρική.

Η Άκρα Δεξιά της Λεπέν – ένα ιστορικό πολιτικό ρεύμα που διεκδικεί την εξουσία εδώ και δεκαετίες στη Γαλλία- έχει ενσωματώσει μεγάλο μέρος της γκωλικής δεξιάς κατακτώντας την θεσμική εκπροσώπηση όλου του χώρου της Δεξιάς ως κυβερνώσα δύναμη που ήδη εγγυάται την συνέχεια της ίδιας αντιλαϊκής πολιτικής και την ενίσχυση των βασικών στόχων της αστικής τάξης. Δεν προκαλεί κανένα “φόβο για την αστική Δημοκρατία” η Λεπέν, γίνεται ο ρυθμιστής της συνολικής αντιδραστικής μετατόπισης και της θωράκισης απέναντι στον εχθρό λαό, εγγυάται τελικά την συνολική συστημική “σταθερότητα”, όπως η Μελόνι στην Ιταλία η οποία από γραμματέας της Φασιστικής Νεολαίας είναι σήμερα “πυλώνας του οικοδομήματος της ΕΕ”.

Στον Β' γύρο η εκλογική τακτική των αστικών κομμάτων και του Νέου Λαϊκού Μετώπου αποσόβησαν την κοινοβουλευτική κυριαρχία της Άκρας Δεξιάς, η οποία αν και παρέμεινε πρώτη σε ψήφους πανεθνικά, βρέθηκε τρίτη σε έδρες μετά το Νέο Λαϊκό Μέτωπο και το κόμμα του Μακρόν, το οποίο, χάρη στην εκλογική συμφωνία με το Νέο Λαϊκό Μέτωπο, γλίτωσε τη συντριβή που διαφαινόταν στον Α' γύρο.

Μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης, η πλειοψηφία της νεολαίας, οι μετανάστες με δικαίωμα ψήφου, οι πολίτες των κτήσεων/αποικιών και πολλοί άνθρωποι με δημοκρατικές ευαισθησίες νιώθουν ανακούφιση που η Άκρα Δεξιά δεν κατάφερε να πάρει τη σκυτάλη από το ακραίο Κέντρο του Μακρόν και να προχωρήσει την αντιλαϊκή πολιτική των τελευταίων ετών μαυρίζοντάς την ακόμα περισσότερο με τα χαρακτηριστικά του ρατσισμού, του εθνικισμού, του ακραίου συντηρητισμού και αντικομμουνισμού. Είναι μια νίκη της λαϊκής κινητοποίησης, των Κίτρινων Γιλέκων, των απεργών ενάντια στη διάλυση του ασφαλιστικού, της νεολαίας των προαστίων που εξεγείρονται ενάντια στην καταστολή, των φοιτητών που υπερασπίζονται τη δημόσια παιδεία, των περιθωριοποιημένων της ελαστικής εργασίας κι ανεργίας, των εξεγερμένων της Νέας Καληδονίας και Γουαδελούπης.

Ωστόσο, όπως φαίνεται από την ίδια την πραγματικότητα, **τα απανωτά εκλογικά μέτωπα της ρεφορμιστικής Αριστεράς με αστικές δυνάμεις** σε συνδυασμό με τις εκλογικές **συμφωνίες του Β' γύρου** με κόμματα του ακραίου Κέντρου και της παραδοσιακής Δεξιάς, όχι μόνο δεν ανακόπτουν, αλλά **φουντώνουν την επιρροή της Άκρας Δεξιάς**, η οποία φοράει το προσωπείο της αντισυστημικής δύναμης που μάχεται εναντίον όλων. Ο υπερδιπλασιασμός των ψήφων του κόμματος της Λεπέν σε σχέση με τις βουλευτικές εκλογές του 2022 και η διεξόδυσή της στα λαϊκά στρώματα, παρά την εγκατάλειψη των πιο φιλολαϊκών της εξαγγελιών, δεν αφήνουν περιθώρια για πανηγυρισμούς.

Επιπλέον, στο ίδιο το στρατόπεδο του **Νέου Λαϊκού Μετώπου**, οι πραγματικά κερδισμένοι είναι **οι συστημικές δυνάμεις** των Σοσιαλιστών και των Πρασίνων, που μαζί με το ΚΚΓ κυβέρνησαν προωθώντας αντεργατική πολιτική και στηρίζοντας τον γαλλικό ιμπεριαλισμό εντός της ΕΕ και διεθνώς. Αύξησαν σημαντικά τις έδρες τους σε σχέση με το 2022, ενώ η Ανυπότακτη Γαλλία είδε τις έδρες της να

μειώνονται. Μαζί με το γεγονός της κοινοβουλευτικής διάσωσης των Μακρονικών στον Β' γύρο, όλα δείχνουν πως **θα επιχειρηθεί ανασύσταση του (ακρο)Κεντρώου χώρου**. Οι πολιτικές δυνάμεις του Νέου Λαϊκού Μετώπου, οι ίδιες που είχαν σχηματίσει το μέτωπο NUPES στις προηγούμενες κοινοβουλευτικές εκλογές (το οποίο είχε διαλυθεί από την πρώτη μέρα της εισόδου του στην απερχόμενη Βουλή, μπροστά στο αδιέξοδο μιας συμφωνίας χωρίς αρχές και περιεχόμενο) **μετατοπίζονται σε κατεύθυνση ενσωμάτωσης** και απορρόφησης των κοινωνικών τριγμών.

Καμία όμως «πολιτική γεωμετρία» δε φαίνεται προς το παρόν ικανή να δώσει λύση στην πολιτική κρίση στη Γαλλία, γεγονός που προβληματίζει την κυρίαρχη τάξη, καθώς προϋπόθεση της συνέχισης κι επιτυχίας της επίθεσης της στους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα είναι μια ισχυρή κυβέρνηση. **Η αντικαπιταλιστική αριστερά στη Γαλλία, έχοντας διατηρήσει την πολιτική της ανεξαρτησία για δεκαετίες** και με δεσμούς με την εργατική τάξη, τη νεολαία και τα περιθωριοποιημένα στρώματα των πόλεων και των αποικιών, είναι μια πολιτική δύναμη που στήριξε όλους τους κοινωνικούς αγώνες, πέρα από τα κοινοβουλευτικά παζάρια και τους συμβιβασμούς της θεσμικής αριστεράς και των γραφειοκρατικών σωματείων. Η παρουσία της ήταν αυτή που προσπάθησε να δώσει πολιτική διέξοδο στην έκφραση της λαϊκής οργής **και η συνέχεια της ανεξαρτησίας της είναι αναγκαία** για μετατροπή η οργή **σε οργανωμένη πάλη που θα σταθεί ως ο μόνος πραγματικός κίνδυνος για το σύστημα**.

Η πολιτική κρίση αναμένεται να συνεχιστεί εν όψει των προεδρικών εκλογών. Είναι κομμάτι της σύγχρονης κρίσης στην Ευρώπη, κομμάτι της αντίστασης κι αντίδρασης στη σύγχρονη καπιταλιστική βαρβαρότητα. Το κρίσιμο είναι σε αυτές τις συνθήκες, **να βάλουν τη σφραγίδα τους ο αγωνιζόμενος λαός, η εργατική τάξη της Γαλλίας, η φτωχολογιά των προαστίων που με τα κινήματά τους κατά τα τελευταία χρόνια κλόνισαν τα κόμματα-πυλώνες της αστικής τάξης** (Σοσιαλιστές, Ρεπουμπλικάνους, Μακρονικούς). Για τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς, **το ζητούμενο δεν είναι ένα «αντί-ακροδεξιό» μέτωπο σε συμμαχία με αστικές δυνάμεις**.

Στόχος μας είναι ένα μαχόμενο μέτωπο εργατικής πολιτικής ενάντια συνολικά στα κόμματα, θεσμούς και κυβερνήσεις της αστικής πολιτικής, με συνείδηση ότι η ακροδεξιά αποτελεί μια σημαντική μορφή της επιθετικότητας της απέναντι στα εργατικά και λαϊκά στρώματα. Με **μια σύγχρονη, αντικαπιταλιστική, κομμουνιστική Αριστερά, ανεξάρτητη και ανατρεπτική**, στενά συνδεδεμένη με τον κόσμο της δουλειάς, αναπτύσσοντας έναν ανεξάρτητο απ' την αστική πολιτική εργατικό, ταξικό πόλο, που θα εκφράσει τα συμφέροντα της εργαζόμενης πλειονότητας, θα φράξει τον δρόμο στην Ακροδεξιά και θα γκρεμίσει τα κλονισμένα αστικά κόμματα-πυλώνες του συστήματος.

NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση
9/7/2024